

огънъ въ кжщата на Али ефендій, единственіа, както казватъ, поздрава-мисящій турчинъ и на когото неговитѣ сънародници гледать както и на всекой гяуринъ. По тжзи причина ся и мисли да е и този огънъ тжй случаенъ, като и онези въ българскитѣ махали. Научихъ, че сжщата вечеръ и 3-мата консули, като видѣли по напрѣди саміа огънъ, отишли и забѣлѣжили на правителство-то да внимава строго. Забележили още и това, което имъ казала нѣкоя европейка, че слушала, какъ турцитѣ говорили, че имали намереніе да палатъ всичкитѣ български кжщи, и на което властѣта отговорила, че не требувало да са дава вѣра на сокакскитѣ думы. Такива прикаски разказватъ и други наши българе, които сж слушали да произла-затъ отъ турскитѣ уста.

Освѣнъ ханъ-тъ на г-на Трайковича, изгоре и друга една близосъседна кжща на едно малко сираче, изгоре и още една малка часть отъ неговата кжща, както и конете му отъ яхъра му, понеже огъна избухна извѣднжшь съ такава чудѣсна сила, дѣто не бѣше възможно нищо да са избави. И бла-годареніе Богу, че са случи денямъ и че него часъ немаше никакъ вѣтжръ, а то другояче бехме и ные и целата ни махала въ голема опасность.

## 9. Нови пожари и злодеяния въ София

За тѣхъ съобщава Йорд. Филаретова въ писмото си до Н. Геровъ отъ 30. IX. 1876 г. (Изъ архивата на Н. Геровъ. Книга II, с. 654—656, № 2591).

Почитаемый господине Н. Геровъ!

Ніе немаме никакво съмнѣніе, че писмата ни ще произведатъ ползата, която и предполагаме, сжщо така, както шо имаме щастіето вече и да имъ испытаме ползата, именно на онѣзи недѣляшно ни. Защото то стана по дълго и азъ, като не могахъ да го свършж прѣзъ день-тъ, останахъ до кжсно презъ нощъ-тъ да го свършж. Часътъ около 5 по тур. свършихъ го и на-мыслихъ да си легна, нъ по напрѣди сѣднахъ при прозорець отъ къмъ ули-цата да поразгледамъ, защо все и още не бѣхме свободни отъ страхъ-тъ на огньевѣте, за които Ви писахъ. Не ся измина ни единъ четвъртъ, забѣлѣ-жихъ прѣдъ себе една мжгла, за всѣки случай рѣкохъ да вдигна брата си, който вѣче спеше, както и всичкитѣ други. Азъ го вдигнахъ и ся завър-нахме въ сжщата-та стая, ній съ ужасъ видохме, че другіа ханъ съ едно га-зино на г-на Трайковича, които сж прѣдъ самата ни кжща, беха вече въ пламъкъ. Ако слѣдователно да не беше писмото ни причина да позакъснѣж неѣж вечеръ, та съ това да видимъ опасность-тъ и още въ началото, то на-шата кжща недно съ ближнитѣ, както и училището и съборната ни църква, щеха да станатъ на пепелъ, а такава участь можеше да постигне и неколку хора. Благодареніе на Бога, благодареніе и на това писмо, всичко това не стана, а само газиното съ ханътъ и още единъ дукань съвършено станаха жертва на пламъкъ; тѣ станаха жертва на едно извѣнъ всѣкое съмнѣніе на-мислено дѣло.

Кжщата ни, задъ която стоеха училището, църквата и други нѣкои кжщи, ся избавиха съ обѣщаваніе на пари, нъ за всѣкой случай ній ся